

Was het haar fascinatie voor uniformen die Sabrina Ceylan deed kiezen voor een baan bij de Mechelse politie? Ook stewardess vond ze een aantrekkelijk beroep. Of bij de brandweer, of het leger... Dat zag vader echter niet zitten, en zo werd ze de allereerste allochtone politie-agente van haar stad. Fier op haar afkomst én op haar nieuwe vaderland, staat ze vol vertrouwen, open en sociaal in het leven.

Lieve Wouters

'Fier om afstammeling van Abraham te zijn'

SABRINA CEYLAN

ACHTER een neutrale gevel blijkt een heuse multi-culturele samenwoning te schuil te gaan. Vader Ceylan kocht een failliet gegane feestzaal op en verbouwde het complex eigenhandig tot een aantal woningen met een gemeenschappelijk tuintje. In het zonnetje zitten enkele mensen te kletsen. Een oudere vrouw, die Sabrina's moeder blijkt te zijn en zo uit een Koerdisch bergdorp lijkt weggerukt, is in de weer met een mij onbekende groente.

"Ik zoek Sabrina". Een meisje wijst me vooruit. De gezochte staat al in de deuropening. Een felle persoonlijkheid, dat merk je meteen, al was het maar aan haar knalgele rok. Hartelijk nodigt ze me uit naar de woonkamer. Ook voor Chaldeeuse christenen is het net Pasen geweest, op een laag tafeltje staan sierlijke schalen met fruit en snoepjes, rode veters broederlijk naast Turkse lokum. Sabrina steekt van wal en roept er al gauw haar ouders bij om de familiegeschiedenis aan te vullen waar haar geheugen tekortschiet.

- Je levensverhaal begint in een onooglijk bergdorpje in Zuid-Oost-Turkije, aan de grens met Irak. Wat herinner je je nog?

We waren een welgestelde familie. Bij mijn geboorte begon mijn vader aan een nieuw huis, met twaalf kamers. In de kelder bewaarden we olijven, noten en fruit uit onze boomgaard. Het was een mooi dorp met veel vruchtbare grond waar een rivier met zuiver water doorheen liep. Mensen werden heel oud in ons dorp, dankzij hun natuurlijke leefwijze.

Toen ik acht was, begonnen de problemen. Koerdische strijders van de PKK drongen binnen in het dorp, een zeventigtal. Twintig van hen kwartierden zich in bij ons. We moesten hen te eten geven. Vader werd bij de plaatselijke autoriteiten geroepen. Waarom wij de rebellen hielpen? Je zou eens moeten

Ik weet gewoon dat er een God is die ons de tien geboden heeft gegeven en daarnaar probeer ik te leven

weigeren! Dat begrepen ze wel, maar het mocht toch geen tweede keer gebeuren. Anders wachtte de gevangenis.

Mijn vader zag de situatie in de toekomst alleen maar verslechteren en besloot te emigreren. Zo kwamen we in 1985 als één van de allereerste Chaldeeuse vluchtelingen in België aan. De geschiedenis heeft hem gelijk gegeven. Enkele jaren later verplichtte de Turkse overheid alle dorpelingen hun huizen te verlaten. Ze kregen vijftien dagen tijd om hun spullen bijeen te rapen en te vertrekken. Daarna werd het dorp platgebombardeerd. In 1993 volgde dan ook een grotere golf vluchtelingen uit de bergen. Allemaal christenen, geprangd tussen het geweld van het Turkse leger en Koerdische rebellen die strijden voor een onafhankelijk gebied.

Ik keerde in 2002 nog eens terug. Van de rivier is nog maar een dun watertje over. Ons huis herkende ik niet meer. Vandaag wordt het dorp opnieuw gebombardeerd. In de grond werd steenkool ontdekt en de overheid wil die exploiteren, maar het gebied is nog altijd onveilig.

- Hoe waren je eerste ervaringen in België?

Vader kwam twee maanden vóór ons aan, maar had nog geen woonst kunnen vinden. Daarom trokken we - met vijf kinderen - in bij een tante van mijn moeder die al in Brussel woonde. We gingen op een Franstalige school waar we enorm goed werden opgevangen. Al heel snel waren we thuis in het Frans, ook mijn ouders. Maar moeder vond het toch moeilijk aanpassen aan de drukte van de hoofdstad. Groen of rood licht, je leerde wel snel wat het betekende, maar eraan wennen is nog wat anders. We waken uit naar een rustiger gelegen woning. Die vonden we in Keerbergen. De gemeente moest per tienduizend inwoners een allochtoon gezin opnemen en zo waren wij ongeveer de eerste vreemdelingen in het Vlaamse dorp bij Tremelo.

- Acht jaar geleden werd je fier binnengehaald als eerste allochtone politie-agente in Mechelen.

© Hugo Maris

Opnieuw moest iedereen zich aanpassen. Mijn ouders kregen de taal nooit echt onder de knie. Ook ik vond Nederlands moeilijker dan Frans. Toch voelden we ons hier al snel thuis. En opnieuw werden we ongelooft vriendelijk en respectvol opgevangen. Klasgenootjes kwamen ons thuis helpen bij het huiswerk. We vroegen de Belgische nationaliteit aan en sindsdien is dit ons nieuwe vaderland.

- Acht jaar geleden werd je fier binnengehaald als eerste allochtone politie-agente in Mechelen.

Zowel vanuit de Belgische als vanuit de allochtone gemeenschap kreeg ik daar heel positieve reacties op. Het is een sociaal beroep, waardoor je in de stad veel contacten opbouwt, en heel afwisselend. Ik ben ook beëdigd vertaler-tolk en zo krijg ik geregeld telefoons van mensen die mijn hulp invoeren voor het invullen van een proces-verbaal. Ik ben blij dat ik dan kan helpen. Dat is mijn karakter, zeker? Ik ben sociaal ingesteld. Dat heb ik waarschijnlijk van mijn moeder. Ik heb haar nooit anders gekend dan vrijgevig en behulpzaam.

- Wat betekent geloof voor jou?

Wij zijn christenen van Chaldeeuse oorsprong en dus afstammelingen van aartsvader Abraham. We dragen ons geloof dan ook met gepaste fierheid. In Turkije worden christenen al sinds eeuwen vervolgd. In 1917 werd een heuse genocide gepleegd op de Armeense christenen in Oost-Turkije, wat overigens nog steeds door de overheid wordt ontkend. Ook de Koerdische rebellen moesten niets van ons hebben. Als ze iemand met een kruisje zagen, werd het afgepakt. Of erger... Toch hebben we onze tradities nooit opgegeven.

Ook hier in België bleven we welkijks naar de kerk gaan. Het ging er wel heel anders toe dan bij ons. Zelfs al verstonden mijn ouders weinig van de dienst, ze gingen op zondag trouw bidden. Sinds een goed jaar woont er nu een Assyrische priester in Mechelen, zodat we de viering in onze eigen taal en cultuur kunnen bijwonen.

Aangezien er ook les gegeven wordt, lopen er altijd veel kinderen rond. Dat zorgt voor een gezellige sfeer. Met Pasen stond het volk tot buiten op het plein voor de

kerk. Ik had me geëngageerd voor de organisatie van een hapje en drankje na de viering.

Het geloof is voor mij geen doel op zich. Ik weet gewoon dat er een God is die ons de tien geboden heeft gegeven en daarnaar probeer ik te leven: brood delen met wie honger heeft, niets mispouteren en mijn dochter christelijk opvoeden.

- Vorig jaar getuigde je over je geloof tijdens de vormelingsdag van Missio in Mechelen. Een leuke ervaring?

Tweeduizend kinderen, een sympathieke heksenketel! Ik deed mijn levensverhaal uit de doeken en dat viel blijkbaar in de smaak. „Waw, de eerste Chaldeeuse politie-agente”, floten ze vol bewondering. Toen ik vertelde dat ik als kind een oorlog heb meegemaakt en leefde in een gebied waar cobraslangen geen zeldzaamheid zijn, hingen ze aan mijn lippen. Ik heb ook verteld over de Chaldeeuse katholieken. Het verwondert me hoe weinig Belgen van ons bestaan afweten. Het doet goed om daarover uit te wisselen en zo de banden te versterken.